

# 死を唄う星座

霧と炎と殺人と



## Shi wo Utau Seiza

írta: Aqualuna ([animeweb.hu](http://animeweb.hu))



Az embereket mindig is megfogták a titkok, rejtélyes dolgok. Talán éppen ezért szeretjük sokan azokat a történeteket, melyekben ilyenek szerepelnek - vonz minket, amit nem értünk, legyen az csupán egyszerű, hétköznapi titok, vagy valami jóval nagyobb horderejű és hátborzongatóbb annál. Ezért olvassunk krimiket, megmagyarázhatatlan jelenségekről szóló történeteket, kísérthistóriákat, vámpírstorikat, és még folytathatnám a sort. A Shi wo Utau Seiza, ez a négy fejezetet - négy különböző történetet - magában foglaló manga is ezt a vonzódásunkat hivatott jóllaktatni.

Előrebocsájtom, nem jellemző rám, hogy ilyen történeteket olvassassak. A horrorba hajló rémmesék és krimik távol állnak tőlem, bár a titokzatos dolgok nem is felcsigázzák a kíváncsiságomat. Erre a mangára véletlenül akadtam rá, miközben egy külföldi scanlation csoport munkáit böngésztem, és talán mert általában olyan mangákat hoztak ki, amik érdekelték, talán mert az utóbbi időben némileg fertőződtem, és ezért toleranciát alakítottam ki magamban ezzel a műfajjal is, úgy döntöttem, belenézek, adok neki egy esélyt.

Az első meglepetés már rögtön a legelőjén ért. Horror meg kísérthistória, de a karakterdizájn pontosan úgy fest, mint a tipikus kislányromantikás történetekről szóló shoujókban. De tényleg, az első

## „Horror meg kísértet-história, de a karakterdizájn pontosan úgy fest, mint a tipikus kislányromantikás történetekről szóló shoujókban.”

oldalról az a tipikusan cuki, nagy szemű, szőke loknis hajú kislány-karakter néz az olvasóra csodálkozó szempárral, amelyről csak pár oldal alatt fogod meg tudni, hogy voltaképpen hány éves is, mert nyugodtan lehet akár középiskolás, mint ahogy itt is kiderül. Az ember ilyen kinézetű mangánál első pillantásra valami kicsit szirupos, romantikus sztorit várna, és igaz ugyan, hogy a későbbiekben itt-ott néhol befigyel némi romantikus motívum, de ezek a történetek mégsem a szerelemlről szólnak, sőt, nagyon nem arról.

Itt van mindjárt az első, amelynek a főhősnőjét az imént említettem. A kötet címadó történetében - melynek címe magyarul „Halált éneklő csillagállás” lehetne - a szőke hajú, felsőtagozatos tinilány Takano Mahiro névre hallgat, és talán csak annyira a különös benne elsőre, hogy a nyári szünidejében azért vállalt munkát egy bizonyos „Star Town” (azaz: Csillagváros)

nevezetű fogadóban, mert az olyan területen fekszik, ahol látni lehet a napokban bekövetkező meteorzapot. Mivel pedig nincs se rokona, se barátja, aki errefele él, ezért magának kellett gondoskodnia róla, hogy ne mulassza el ezt a gyönyörűnek ígérkező látványosságot.



A buszról leszállva Mahirónak gyalog kell megtalálnia a fogadót, de mindjárt nehézségbe botlik, ugyanis felvilágosítják, hogy a tábla által mutatott rövidebb út sajnos már nem használható, ugyanis a végénél levő függőhíd egy éve leszakadt.

Sebaj, a hosszabbik út végén is függőhíd várja hősnőnket, ami nem néz ki túl bizalomgerjesztőnek, de ez az egyetlen út az izolált sziklaszirten álló fogadóhoz. Miután Mahiro átjut a hídon, találkozik a fogadó tulajdonosnőjével, aki a főnöke lesz, és annak unokahúgával, Yuukóval, aki szintén a fogadóban dolgozik minden nyáron. Mint megtudja, a másik lánynak nemigen van más választása, minthogy a főnökasszony az egyetlen élő rokona, aki kedves, de ugyanakkor sokat is vár el tőle.





Mahiro azt is megtudja, hogy a nő pusztán hobbiként futtatja a fogadót, nem pedig mert megélhetésileg szüksége van rá, ugyanis vagyonos. Mahiro csak azt nem érti, akkor hogyhogy nem javították meg a már egy éve leszakadt másik függőhidat, amely bizony a fogadó számára is nagyon hasznos lenne?

Másnap érkeznek az első vendégek a fogadóba. Három kis csoport, az első két fiúból áll, Kuze Hirokiból és Fujisaki Reiből. A másik páros két lány, Hibino Ayumi, egy tipikus édes kis ijedős, és a sötét hajú Kawatani Midzuki, aki viszont érdekes képességgel rendelkezik. Állítólag ugyanis médium, és a fogadóval kapcsolatosan rossz érzések gyötrik. A harmadik csapat egy pár, Tokuda Miyako és Niikura Juunichi. Úgy tűnik, mind a saját iskolájuk asztromómia klubjából valók, és a meteorzáró megfigyelésre jöttek. Különös azonban, hogy bár elvileg külön érkeztek, Mahiro elcsíp egy beszélgetést, ami arra utal, mintha mégis ismernék egymást valahonnan. Még különösebb, hogy mikor Midzuki elkezd arról beszélni, hogy egy szellem, mégpedig egy fiatal nő szellemének jelenlétét érzi a fogadóban, a tulajdonosnő és unokahúga erre elég furcsán reagálnak. Persze mindenki elüti ezt azzal, hogy a rémtörténetek mesélését hagyja meg az iskolai kirándulásokra, ám azért mikor az esti leszálló ködben a távcsövekkel hiába próbálkozó csillagász-csapat valami fehér jelenést lát, mindenki eléggé megijed és

összezavarodik. Másnap a tulajdonosnő – akiről kiderül, hogy altatópirulára van szüksége az éjszakai pihenéshez, ezért nem ébredt fel a ramazurira – megnyugtatója őket, hogy valószínűleg csak egy repülőmókust láttak, melynek a hasoldala fehér. Nem sokkal ezután azonban Fujisaki Rei-kunt saját, belülről bezárt szobájában megtalálják, mellesán vérrel, holtan. Mi több, kiderül, hogy valaki a telefonkábelbe is elvágtá, de még az egyetlen függőhidat is lerombolta, ők tehát ott ragadtak három napig, a fogadó területére zárva, képtelenül a külvilág elérésére, mivel a fogadóba legközelebb két nap múlva érkezik a szokásos ellátmány. S ráadásul, a gyilkos



ott van közöttük. Midzuki váltig erősködik, hogy a szellem a tettes, aki bárkinek a testét manipulálhatja, s ezek után egyikük eltűnik, egy harmadikuk pedig Mahiro szemé láttára lesz öngyilkos... Végül Midzuki erősködésére szeánszot tartanak...

Mivel nem akarom elspoilerezni az egész történetet, itt tovább is lépnek a manga következő fejezetére, amely a „Mikor a köd jő” címet viseli, és pusztán egy nyúl farknyi történet, alig pár oldalon. Ebbe a pár oldalba azonban belesűrítették szerelmet, halált, misztikumot, és egy váratlan fordulatot is. Kezdetként egy lány áll egy temetőben, amit elborít a köd. A ködben pedig egy fiatalember alakja jelenik meg, aki nagyon emlékezteti a sze-



relmesére, csakhogy idősebb annál. Talán szerelmese elhunyt bátyja volna? A lány, akit Tracynek hívnak mellesleg, ugyanis azt hallotta, hogy a szellemek felbukkanhatnak a temetőben kódos napokon. Bár ez beigazolódik, de közben kiderül, hogy Tracy sem az, akinek látszik.

*„egy kedvesnek látszó kislány talál egy cicát. Amikor azonban meg akarja fogni, a cica megkarmolja, majd a következő pillanatban lánggra lobban és szén-né ég.”*

A harmadik történet, melynek címe a „Lángok borzongása” vagy „Tűzgyújtó” változatban is megtalálható, azzal kezdődik, hogy egy kedvesnek látszó kislány talál egy cicát. Amikor azonban meg akarja fogni, a cica megkarmolja, majd a következő pillanatban lánggra lobban és szén-né ég. Mármint a kisállat, nem pedig a Shouko névre hallgató gyerek. Akkor még sem ő, sem szülei nem értik a történeteket... Hamarosan azonban más hasonló eseményekből, amikor a kis Shoukót felizgatta valami vagy valaki, és az lánggra gyulladt, rájönnek, hogy a lány csinálja ezeket a tüzeket. Eljön a pillanat, amikor még maga



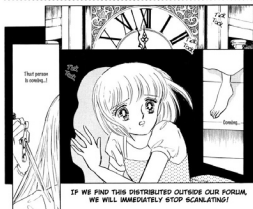
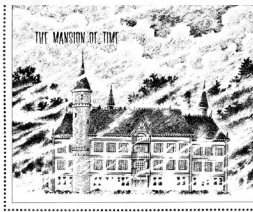
az anyja is szörnynek titulálja és megüti őt, s szintén lángra lobban... nem mintha Shouko szántszándékkal intézné ezt így. A lány sajnos teljességgel képtelen irányítani, megzabolálni rémítő képességét, s ez egyes jelent számára a teljes izolációval.

Az anyjával történtek után Shouko új iskolába kerül, ahol egy szimpatikus fiú, Tsukasa Yano, nagyon szeretne összebarátkozni vele. Shouko azonban távol akarja tartani magát mindenkitől, még ha kiközösítik is emiatt, így akarván biztosítani, hogy

szörnyű képességével ne bántson senkit. Ez azonban nem olyan egyszerű, hiszen hogy is maradhatna érzelmileg indifferens, mikor Tsukasa-kun megmenti őt egy órai balesettől a saját testi épségét kockáztatva? Úgy tűnik, a Shoukót kipécéző lányok megtudtak egyet-mást a múltból, s ezért piromániás gyűjtögetőnek nézik a lányt és zsarolni próbálják. Fogalmuk sincs róla, mit hívnak ki ezzel maguk ellen. Shouko továbbra sem akar ártani senkinek, és úgy tűnik, Yano-kunt nem riasztja el természetfölötti képessége, éppen ellenkezőleg, segíteni akar rajta, hogy ne okozzon vele több balesetet. Csakhogy van valami, amit a fiú elhallgat Shouko elől, mégpedig egy olyan titok, ami felettébb felzaklató Shouko számára... S bár Yano valóban azt akarja elérni, hogy a lány megváltozzon, végül a változás máshogy alakul, mint ahogy azt elképzelte.



Az utolsó történet címe „Az idő kastélya” vagy egyszerűen csak „A kastély”. Be kell vallanom, nekem ez tetszett a legjobban a négy történet közül, talán mert a végén valóban sikerült egy nagyon meglepő módon lezárni, amit az utolsó pár oldalig nem lehetett volna megjósolni. Ennek a történetnek a főhőse Yukari, egy kislány, akit egy ideje szörnyű rémálmok üldöznek minden éjszaka. Minden alkalommal ugyanazt látja: egy szobában van valamilyen kastélyban, ahol elrejtőzik egy állóóra



belsejében, mert egy fiatal nő le akarja őt szűrni, s a dőfés pillanatában mindig sikoltva ébred föl. Szülei a nyári vakáció idejére elküldik a bácsikájához, mert remélik, hogy egy kis helyváltozás majd jót tesz neki. Ott a levegő is tisztább, és van egy tó is. Igen ám, csakhogy Yukari odafele úton a tó túlpártján meglát egy pillanatra egy kastélyt, ami nincs is ott. Soha senki más nem látta, nem is tud róla, hogy lett volna ott ilyen. Unokatestvérei, Shirou-kun és Sanae-chan nem éppen lelkesen fogadják, és kicsúfolják, hogy idegösszeroppanása van és nem létező dolgokat hallucinál. Furabogárnak nevezik, csakúgy, mint egy környékbeli fiút, Ogata Kazutót, akit szintén rémálmok gyötörnek s aki ezeket akkurátusan le is rajzolja egy magánál hordott vázlatfüzetbe.



Kiderül persze, hogy Ogata-kun rémálmai nagyon hasonlóak Yukariéhoz, s a kis-lány által látott kastélyt ő is látta, csakhogy álmában. Ám kimenve a tóhoz a kastély megjelenik egy pillanatra mind a négy gyerek előtt, s bármennyire figyelmeztetik is őket, hogy ne tegyék, Shirou-kun és Sanae-chan csónakba ülve áteveznek... s szórén-szálán eltűnnek. Yukari és Ogata-kun pár nap múlva keresésükre indul, bár félnék tőle, hogy a halálukat elővetítő rémálmok valójában próféciák... s átjutva a kastélyba megtudják, hogy ott másként folyik az idő, aki egyszer oda bekeveredett, többé vissza nem juthat.

Nem, itt sem spoilerезem el a történet kimenetelét, sem a csattanóját. Inkább picit összefoglalóan beszélnek a mangáról. Szerintem remekbe szabott oneshotokat tartalmaz, melyek történetének mindegyike úgy gombolyodik le, mint egy színes pamutszál, néhol összegubancolódvá, de a végén általában egy váratlan, az eseményeknek egész új értelmet adó fordulattal zárulva. Masumoto Yoko rajzainak szépségére és kidolgozottságára nem lehet panasz, s a tipikus „régis iskolabeli” cukormázás, shoujúhoz passzoló külcsín remekül ellenpontoszza a hátborzoló, némelykor kifejezetten sötét, horrorisztikus jeleneteket. A négy történet hangulatában is remekül illeszkedő egészet alkot, és mindegyikben más ötlet, másfajta műfajok ötvöződnek. Az elsőben a krimi és a kísértethistória, a másodikban a romantika

és a természetfölötti, a harmadikban a horror és a romantika, meg a tragikus dráma, a negyedikben pedig már-már mintha valami gyermekszereplőkkel játszódó pszichothrillert néznénk (ha ezt leszámítom, akkor nagyon emlékeztet az *Omoide no Marnie*-ra). Aki szerelmi románcokra vágyik, azoknak nem ezeket a történeteket ajánlom, mert egyáltalán nem tündérmesés happy end forgatókönyvön alapszanak. Aki viszont titkokra, rejtélyekre, misztikumokra, érdekes fordulatra, gondolatébresztő végkifejletre vágyik, azoknak melegen javaslom, kóstoljanak bele.



„Az elsőben a krimi és a kísértethistória, a másodikban a romantika és a természetfölötti, a harmadikban a horror és a romantika, meg a tragikus dráma, a negyedikben pedig már-már mintha valami gyermekszereplőkkel játszódó pszichothrillert néznénk...”



**A manga kiadásának éve:**

2013, megjelent a Nakayoshi magazinban (1 kötet, 4 fejezet)

**Mangaka:** Matsumoto Yoko

**Értékelés:**

MAL: 6.71

Baka-Updates: 6.77